

řitelů, že jim zaplatila kapitál 3000 Kč, úroky 660 Kč a čásť útrat 1025 Kč; nepředložila tedy listiny, již bylo prokázáno uspokojení vymáhajících věřitelů ve smyslu druhého odstavce Šu 40 ex. ř., pročež nebylo lze se obejítí beze slyšení vymáhajících věřitelů dle prvního odstavce tohoto Šu. Slušelo se proto dovolacímu rekursu do usnesení rekursního soudu, jímž byla exekuce zrušena, vyhověti a obnoviti usnesení soudu první stolice.

Čís. 2555.

Předpis Šu 151 ex. ř. nevztahuje se na budovy průmyslové a obytné, jichž odhadní cena daleko převyšuje odhadní cenu zároveň dražených pozemků.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1923, R I 263/23.)

Ježto při dražbě továrny, obytného domu a pozemků nebylo učiněno podání, bylo exekuční řízení dle Šu 151 ex. ř. zastaveno s tím, že dříve, než uplyne půl roku od dražebního roku, nelze znovu navrhnouti provedení dražebního řízení. Rekursní soud změnil usnesení exekučního soudu potud, že z něho vyloučil půlroční lhůtu, maje za to, že ji lze stanoviti pouze při statcích a pozemcích.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Dle dražebních podmínek měly býti prodány továrna, obytný dům č. p. 256 a pozemky s veškerým příslušenstvím jako jednotný celek, pročež dlužno rozřešiti otázku, zda jde zde o venkovský statek aneb o pozemky ve smyslu posledního odstavce Šu 151 ex. ř. dle hlavní součástky předmětu dražby. Odhadní cena pozemku činí 93.770 Kč, kdežto odhadní cena továrny, obytného domu a příslušenství byla stanovena na 3,342.190 Kč. Právem proto rekursní soud vyloučil z usnesení exekučního soudce výrok, že nelze podati návrh na povolení dražebního řízení, dokud neuplyne půl roku od dražebního stání.

Čís. 2556.

Fakturové sudiště (§ 88 odstavec druhý, j. n.). Nájemce dvoru není obchodníkem.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1923, R I 333/23.)

Žalobce, obchodník hospodářskými stroji, prodal žalovanému, nájemci dvora, odstředivku a opřel místní příslušnost pro žalobu o zaplacení kupní ceny o § 88, odstavec druhý, j. n. Námitku místní nepřislusnosti soud první stolice v rozsudku zamítl, maje za to, že žalovaný jest obchodníkem, koupiv odstředivku, by ji používal ku spraco-

vání mléka a je dále prodával. O d v o l a c í s o u d vyhověl námitce místní nepříslušnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Sudiště dle Šu 88, odstavec druhý, j. n. předpokládá, že obě strany patří k osobám, provozujícím obchodní živnost. Žalovaný jest dle tvrzení žaloby nájemcem dvora a nelze ho tudíž zařaditi mezi osoby, provozující obchodní živnost, neboť živi se jako pachtýř dvora prvotní výrobou, obhospodařováním pozemků a chovem dobytka. Není obchodníkem ve smyslu čl. 271 až 273 obch. zák., neboť neprovozuje obchodu zbožím, ani výrobky. Žalobce netvrdil ani v žalobě ani při ústním jednání, že žalovaný kupuje věci movité, by je dále prodal buď ve stavu původním nebo zpracovaném. Nákup odstředivky byl by pomocným obchodem ve smyslu čl. 273 obch. zák., kdyby žalovaný nákup odstředivky provedl jako nákup stroje, jehož by potřeboval ve své obchodní živnosti. Předpokladem by bylo tedy, by žalovaný byl obchodníkem, jímž však jako pachtýř polního hospodářství není. I posudek nejvyššího soudu vídeňského ze dne 22. ledna 1898, pres. č. 14, na nějž se žalobce odvolává, mluví pouze o obchodnících a obchodních živnostnících, u nichž provozování obchodu jest výronem práva, živnostenským výrobcům příslušejícího, totiž práva obchodovati se svými výrobky a zbožím, anebo s předměty a zbožím, které jsou ve spojitosti s provozováním obchodní živnosti, při čemž je lhostejno, zda ony předměty a ono zboží sami vyrábějí, zpracují, či jeho odbyt opatřují. Ve všech těchto případech se předpokládá, by strana obchodní živnost provozovala, čehož u pachtýře polního hospodářství není, a žalobce, jež v tom směru jediné stihá průvodní břemeno, ani netvrdil, tím méně dokázal, že žalovaný v tomto smyslu jest obchodně činným. I když nájemce dvora kupuje dobytek, činí tak pravidelně, by ho upotřebil při svém polním hospodářství, by jím oral, by upotřebil jeho hnoje, by použil mléka a mláďat, jež mu dobytek poskytne, ale nikoli, aby dobytek ten dále prodal. Pakli by výjimkou hospodář s úmyslem tím dobytek koupil, bylo by nutno, by žalobce úmysl ten tvrdil a dokázal. Byť i hospodář neupotřebil veškerého mléka, jež mu dobytek skýtá, pro sebe, svou rodinu a čeleď, nýbrž je i dále prodal, prodává tím výrobek, jež mu poskytuje prvotní výroba, a nelze říci, že prodává věc, kterou koupil, aby ji zpracoval a dále prodal; neníť přece mléko, nejsouť telata, hříbata, jehňata atd. nějakým towarem nájemce dvora, nýbrž jsou to plody, jež skýtá polní hospodářství a nespádají pod pojem zboží. Při tom jest lhostejno a nepřichází v úvahu, zda se vyměřuje nájemci dvora výdělková daň jako obchodníku, nebo živnostníku, neboť předpisy o ukládání daní nejsou pro posuzování otázky, zda strana patří mezi osoby, obchodní živnost provozující, čili nic, rozhodnými a směrodatnými. Vzhledem k nedostatku vlastnosti obchodního živnostníka na straně žalovaného, jest vyloučeno použití sudiště dle Šu 88 odstavec druhý j. n. na obě strany a nebylo proto nutno dále uvažovati, zda žalobce sám jest osobou, obchodní živnost provozující, čili nic.